

Už jste slyšeli o „nevhodném dárku“? E-shopy běžně nabízejí svým zákazníkům vrácení zboží nebo jeho výměnu. A když je po Vánocích, jsou některé ochotné vyměnit zboží, které někdo dostal pod stromeček jako „nevhodný dárek“.

Co to je „nevhodný dárek“? Dárek, který někdo dostal na Vánoce a který se mu nelíbí, nehodí, a proto jej nechce. To je přece jednoduché, řekneme si. Ano, je možné, že se nám něco, co dostaneme, nelíbí. Jako „opravdový dárek“ si totiž představujeme něco super, něco, co jsme si sami přáli.

Není to ale vůbec správné! U každého skutečného dárku jde o věc, která se přece dává ze srdce. To znamená, že dárek je symbol toho, že nás má někdo rád a že na nás někdo myslí. A je jedno, jestli to je věc koupená nebo vlastnoručně vytvořená. Proto „vrátit dárek“ není totéž, co „vrátit nepotřebnou věc“. Vrátit dárek znamená odmítnout lásku druhého. A to je mnohem horší. Ten, kdo nám ho daroval, z nás bude dost dlouho smutný a možná se už s námi nebude ani kamarádit.

A teď si představte, že Bůh Otec nám dal to nejdražší, co měl – svého Syna Ježíše, který se stal člověkem. A kolik lidí tento dar

přijalo? Ježíš se nedá vrátit jako nevhodný dárek, ale dá se odmítnout, jakoby nebyl. Stojí před každým z nás a my tak trapně přemýšlíme, jestli jej chceme nebo ne. To bolí. Naštěstí se náš Bůh Otec nikdy neumí urazit. Dokáže svého Syna nabízet i těm, kteří se jej rozhodnou přijmout třeba až na konci života. Jako správní ministranti se ale nenechme přemlouvat a otvíráme své srdce Pánu Ježíši každý den. Jeho obdarováním nebudeme nikdy zklamaní!

Novoroční předsevzetí

Většinou si na Nový rok dám předsevzetí, že budu cvičit a víc se učit do školy. Vydržím ale jen pár týdnů. Je mi to hrozně líto. Nemáte nějaký recept?

Jakub, 14 let

Ahoj Jakube, novoroční předsevzetí, to je věc. Začátek nového roku je dobrá příležitost, kdy něco změnit nebo začít s něčím novým, plány bývají často velkolepé, ale pak je problém vytrvat a své odhodlání dodržet. Sama to taky dobře znám. Pokud to s předsevzetím myslíš skutečně vážně, vyplatí se dát si práci s přípravou plánu, který k jeho realizaci pomůže.

Nejdříve by sis měl co nejpřesněji pojmenovat, čeho chceš ve svém předsevzetí dosáhnout. Stanovit si jasný cíl, ke kterému budeš směřovat. Takže spíše než „budu cvičit“ nebo „budu se více učit“ usilovat o něco konkrétního, třeba „uběhnu 10 km“ nebo „na konci roku budu mít vyznamenání“.

Dalším krokem je stanovení si termínu, kdy bys svého cíle chtěl dosáhnout. Zkus přitom zvážit své reálné možnosti. S termínem vysvětlíme nehe, ale uběhnout 10 km můžeš naplánovat podle konkrétního závodu, který by sis chtěl zaběhnout. S termí-

nem se cíl stane ještě konkrétnějším a pro tebe závaznějším.

Dále je na řadě sepsat si dva seznamy – jeden, kde bude vše, co (nebo kdo) by ti v naplnění cíle mohlo bránit, a druhý, kde bude naopak to, co by mohlo pomoci. Těmto všem okolnostem se odborně říká proměnné a tvůj postup k cíli můžou dost dobře posunout nebo také zabrzdit. Je dobré o nich vědět. Pokud se na seznamu objeví, že tvoje učení rozptyluje, když máš u sebe mobil, je jednou z možností vypnout jej nebo po čas učení nechat v jiné místnosti. Jestli ti u tréninku pomáhá běhání s kamarádem, využij toho.

Plán, který si stanovíš na začátku roku, se může měnit. Své cíle můžeš zvyšovat nebo upravovat podle svých možností. Možná budeš také průběžně přicházet na to, co tvému předsevzetí pomáhá a co jeho dosažení naopak ztěžuje.

Jakube, přeji ti dostatek vytrvalosti a odhodlání, abys své předsevzetí naplnil a dosáhl toho, co si vytýčíš.

**ANETA HRABOVSKÁ
PSYCHOLOŽKA**

Foto: powerstock, masterphoto - Adobe stock

Kněžské povolání

OTEC JIŘÍ BARHOŇ

Čas od času se mě někdo zeptá, jaké je to být knězem, co to obnáší nebo jak jsem se k tomu dostal. Na to poslední musím popravdě odpovět, že sám ani pořádně nevím. Je-li ve věcech Božích možný omyl, pak možná omylem. O kněžství jsem začal uvažovat až později a ještě v semináři jsem si nebyl úplně jistý. Tehdy se za každého bohoslovce modlila jedna řeholní sestra. V mém případě to ale sestřičky nějak popletly a modlily se dvě...

ILUSTRACE HELENA FILČKOVÁ

Tolik tedy o tom, jak jsem se stal knězem. Šlo by říci i něco více, ale někdy právě méně znamená více. A jaké je to být knězem? O tom už trochu více sdělit mohu, protože jím několik roků jsem. Přesněji řečeno jen několik, když uvážím mnohé spolubratry, kteří obětavě slouží ještě po osmdesátce.

Kněžské povolání je jedno z nejkrásnějších na světě. Potvrdí vám to jistě ne jeden kněz, když se ho zeptáte, pokud ho zrovna nenajedete přivázaného na horolezeckém laně, jak opravuje věž kostela, a někdy vás nepošle – třeba pro kýbl s maltou. Kněze poznáte např. podle oblečení. Svědomitý kněz mívá na sobě kleriku anebo – jak již bylo naznačeno – montérky. Tyto dva základní druhy svého liturgického oděvu střídá

v závislosti na tom, co a kde právě vykonává. Dále můžete kněze rozpoznat podle povahy. Ta je, respektive by měla být, mírná až holubičí. Usměje se na vás i tehdy, když ho zataháte za nos nebo za ucho (ale raději to moc často nezkoušejte). Jiným jeho poznávacím znamením je inteligence. Všichni kněží jsou totiž absolventy vysoké školy a ne jeden z nich také rozličných škol jiných, zpravidla zvláštních. Mezi ně se řadím i já. Třidvacet let jsem chodil do různých škol. Pamatuji si, do kterých, ale nepamatuji si, kvůli čemu.

Ted', když už alespoň v kostce víte, jak kněze rozeznat mezi ostatními, prozradím něco hlubšího a podstatnějšího. Třeba, že

kněží mají být mezi sebou jedno, přece jen jsou rozdělení. Dělí se podle toho, jaké mají charisma pro různé druhy a oblasti pastorační. Některí se zaměřují více na děti a mladé, jiní zase na staré a nemocné, někteří jsou na stavby a opravy kostelů, další pro změnu na liturgii atd. Já jsem kněz na baterky.

Ke své službě potřebuje kněz nutně spolupracovníky. Jestliže je nemá, má to těžké. Musí si pak všechno dělat sám a nemá ani, komu by vynadal, když to zkazí. Při mši svatě si zároveň ministruje, odbíhá od oltáře na kůr hrát na varhany, sám sobě říká: Pokoj s vámi. – I s tebou. Což ho pochopitelně vyčerpává a frustruje. Proto svým kněžím pomáhajte vždycky a všude, kde můžete. Pán Bůh vám to oplátí a – když budete mít štěstí – oni také.

Velice může knězi napomoci dobrá hospodyně. Svědomitá farní hospodyně skočí nejen přes plot pro pírko, ale také pro pivko, když to pan farář po nedělním obědě potřebuje. Já momentálně žádnou nemám, ale na minulém působišti jsem jednu takovou měl. Bylo jí už 85 let a sloužila na faře nejen mně, nýbrž i dvěma mým předchůdcům, dohromady 25 roků. Za tu dobu poznala velmi dobře celou farnost i všechny lidi ze širokého a dalekého okolí. Proto měla pro každého v troubě připravenou bábovku a za dveřmi sekury, podle toho, který z nich na faru přišel. Přes svůj věk to byla žena velmi cíla a zbožná. Celý den bez ustání pracovala, večer od osmi do deseti se pak modlila a od deseti do dvou koukala na te-

levizi. Takových farních hospodyň je dneska už jenom málo.

Nemá-li kněz žádnou, musí nějakým způsobem vyřešit problém stravování. Vyřeší-li ho tím, že se stane štamgastem místní restaurace, je po nějakém čase přeložen biskupem na jiné místo. Vyřeší-li ho tím, že ho neřeší vůbec, je po nějakém čase přeložen také, a to na hřbitov. Z toho je patrné, jak je tento problém zapletlý a vážný. Proto, nemá-li váš kněz hospodyně, noste mu na faru každý den hodně jídla (nezapomeňte, prosím, že to musí také něčím zapít) nebo ho pravidelně zvete na obědy a večere k sobě domů, aby se tím vytvářelo neformální společenství mezi knězem a laiky, jak k tomu vybízí 2. vatikánský koncil. Takové společenství je zároveň znakem pulzujícího života farnosti. Jeho vzniku či růstu napomůžete kromě uvedeného

příkladu také tím, že knězi darujete občas i něco jiného než jídlo. Vhodnou příležitostí k tomu bývá jeho svátek a narozeniny. Nevíte-li, kdy má váš kněz svátek nebo narozeniny, je to sice chyba, ale budete-li ho obdarovávat neustále, dvakrát do roka se určitě trefíte a Pán Bůh vám jistě odpustí. Přitom není třeba věnovat nějaké věci drahé a luxusní. S dojetím vzpomínám na jednu laskavou paní, která mi přinesla kdysi k Vánocům úhledně zabaleny dárek a dodala, že je věnovaný od srdce. Jak jsem poznal po jeho rozbalení a prohlédnutí, byl to dárek nejen ze srdce, ale také z bazaru.

Budete-li takto přistupovat ke svému knězi, stane se nejen vašim duchovním otcem, ale určitě i dobrým přítelem, který vás bude mít upřímně rád a bude se za vás modlit. Jistě vám také sem tam něco přinese. Třeba nějaký úhledně zabaleny dárek, kterých má na faře od laskavých dárců úctyhodnou sbírku.

„Vojín Novák, vy jste si stěžoval, že máte v omáčce hlínu?! Víte vy vůbec, proč tu jste?“

„Ano, pane generále. Jsem tu proto, abych bránil vlast, a ne proto, abych ji po kouskách ujídal.“